

van Cor en Riet Vos [mailto:cor.vos@asten.nl]

Verzonden: dinsdag 17 december 2013 07:59

Aan: Maaike van Jole; Jori Meulendijks

CC: Ivn, Nico Regtien; Ivn, secretariaat

Onderwerp: FW: Nieuws van WBdP

Ast 13/2698 RAAD
cc RG/B

Goede morgen dames,

Hierbij drie brieven van Wim van Opbergen over de intensieve veehouderij.

Wij als IVN zijn het hier volledig mee eens. We zouden onze standpunten niet beter kunnen verwoorden.

Vandaar het vriendelijke verzoek om ons (IVN) standpunt en dat van WBdeP via de geëigende kanalen aan de fractievoorzitters en B&W in Asten kenbaar te maken door middel van deze documenten.

Met vriendelijke groeten

En bij voorbaat dank

Cor Vos

namens IVN Asten Someren

Van: Riet Harel [mailto:hmharel@gmail.com]

Verzonden: maandag 16 december 2013 13:32

Aan: Fam. Vos; Jo van Zanten; Jaap v.d. Spek; Rinus Manders; Ad Kersten; Ivn leo vd Brand; Cc:

Onderwerp: Fwd: Nieuws van WBdP

Dag allen,

Afgelopen woensdag op vraag van Cor al wat besproken, maar hier worden de "gevaren" van toch meer vee misschien nog wat duidelijker omschreven. De bijlage "Pas is volstrekt onvoldoende" hebben jullie op 10 maart 2013 al doorgezonden gekregen, maar soms is de moeite die terug te vinden meer werk dan bijlage nu aan te klikken, vandaar ook dat als bijlage Fw!!

Zoiets geldt ook voor de link in de Brief WBdP genoemd (is niet meer aan te klikken), zo wel:

<http://www.dolfsnatuurblog.nl/het-einde-van-de-pas/>, meningsverschillen blijven als je reacties onderaan leest; niemand kan in glazen bol zien hoe het echt uit zal pakken!!

Met vr. groet,

Riet

From: "W. van Opbergen" <wvopbergen@hetnet.nl>
Subject: Nieuws van WBdP
Date: Mon, 16 Dec 2013 11:14:37 +0100

Beste Peel-sympathisanten,

N.a.v. van het nieuws van 12 december over de dierrechten, heeft WBdP de volgende brieven verstuurd: zie [bijlage](#).

Mvg,

Wim van Opbergen, voorz. WBdP 0493-319610\

Methodie voor een regionaal stand-still van het aantal dieren

Deze methode werkt eenvoudig en er komen geen dierrechten aan te pas. De provincie kan het zelf simpel en snel regelen.

Samengevat:

- 1) Corrigeer de emissie van zowel de bestaande als de gevraagde situatie naar de emissie van het 'Besluit-huisvesting'.
- 2) Wanneer de emissie na stap 1) toeneemt, dient voor deze toename op emissie te worden gesaldeerd.
- 3) Wanneer de werkelijke depositie toeneemt (dus zonder correctie van de emissie) dient ook voor de depositietoename te worden gesaldeerd. (Stap 2 en 3 kunnen worden gecombineerd.)
- 4) Brabant dient te worden opgedeeld in drie regio's. Limburg in minimaal twee. Salderen mag alleen uit de regio waarin het uitbreidende bedrijf is gelegen.

Voorbeeld:

Een boer heeft 1000 vergunde vleesvarkens traditioneel ($1000 \times 3,5 = 3500$ kg/j).

Met de methode van WBdP wordt de emissie van deze vergunde situatie rekenkundig verlaagd naar de emissie van het Besluit huisvesting (verder Besluit genoemd): $1000 \times 1,4 = 1400$ kg. Dit deed Brabant ook met haar Verordening slijkstof. Het heette daar het 'gecorrigeerde emissieplafond'.

Ondanks die correctie kan daarbij het aantal dieren in de regio echter nog steeds groeien. Met die 1400 kg kan die boer namelijk 7777 vleesvarkens op luchtwassers gaan houden ($1400 : 0,18$ kg/j) zonder dat de emissie toeneemt. Een stijging dus van 1000 naar 7777 varkens.

Om die groei van het aantal dieren te voorkomen, corrigeer je in de methode ook de gevraagde situatie naar de emissie van het Besluit. (Dit deed de provincie niet.)

In het voorbeeld wordt de emissie van de gevraagde 7777 varkens dan 10888 kg ($7777 \times 1,4$ kg) in plaats van 1400 kg.

Het emissie-verschil tussen de gecorrigeerde bestaande en gevraagde situatie dient gesaldeerd te worden: in het vb $10888 - 1400 = 9488$ kg.

Er hoeft in het voorbeeld niet gesaldeerd te worden op depositie, omdat de werkelijke depositie niet toeneemt.

Omdat er niet met dieren gewerkt wordt, maar met gecorrigeerde emissies, zijn er geen dierrechten mee gemoeid. Die kunnen worden afgeschaft (wat de overheid ook van plan is).

Verschillende dieren:

In het voorbeeld hierboven wordt het aantal vleesvarkens gewijzigd. Het systeem werkt echter net zo goed als er van de ene diersoort naar de andere wordt gewisseld. Ook rundvee, dat nu buiten schot blijft, omdat daar geen dierrechten voor gelden, heb je met deze methode 'te pakken'.

Vb: een boer heeft vergunning voor 1000 vleesvarkens a 1,4 kg/dier/j en wil overschakelen naar 280.000 vleeskuikens op groen-label-systeem met een emissie van 0,005 kg/dier/j.

De emissie van de gevraagde 280.000 kuikens is eveneens 1400 kg.

Volgens de Verordening van provincie Brabant hoefde het bedrijf niet te salderen, omdat de emissie -en dus de depositie- niet toeneemt.

De kuikens op dat gr.-label-systeem hebben echter een extreem lage emissie (de gebruikelijke emissie bedraagt 0,08 kg/dier). In feite worden ook in dit geval de emissie-arme technieken dus niet gebruikt voor reductie, maar enkel om zoveel mogelijk dieren te gaan houden. De emissie neemt immers niet af, maar blijft gelijk aan 1400 kg.

Volgens de WBdP-methode wordt de bestaande situatie gecorrigeerd naar het niveau van het Besluit. In dit geval zitten de varkens al op de emissie van 1,4 kg/dier.

Volgens de methode wordt ook de emissie van de gevraagde situatie berekend volgens de waarde van het Besluit. Die emissie bedraagt voor vleeskuikens 0,045 kg/dier. De gecorrigeerde emissie van de gevraagde 280.000 kuikens bedraagt dan 12.600 kg.

Er dient dus 11.200 kg emissie (12.600 -1400) te worden gesaldeerd.

Omdat in het vb hierboven de werkelijke emissie niet toeneemt, neemt dus ook de depositie niet toe en hoeft er niet gesaldeerd te worden op depositie.

Indien de werkelijke emissie wel toeneemt, dient er behalve op de gecorrigeerde emissie ook voor de toename van de directe depositie te worden gesaldeerd, zoals dit nu i.h.k.v. de Nb-wet gebeurt. Het salderen op emissie en op directe depositie kan indien mogelijk ook (deels) tegelijk, met dezelfde intrekking(en) gebeuren.

Om de methode goed te laten werken dienen Brabant en Limburg opgedeeld te worden in meerdere regio's (zie samenvatting bovenaan). Anders kunnen de dieren zich nog teveel binnen de provincie verplaatsen. Bij de saldering op gecorrigeerde emissie, dient de ingetrokken emissie afkomstig te zijn uit de eigen regio.

Indien de overheid wil vermijden dat er voor de intrekkingen geld gevraagd gaat worden, kan er met een 'bank' gewerkt worden. De intrekkingen dienen dan niet op naam van de uitbreider, maar aan de bank gedaan te worden. Bij salderingen dienen er concrete (delen van) vergunningen uit de bank te worden gehaald (geen niet inzichtelijke, berekende getallen, zoals provincie Brabant met haar Verordening deed).

Tot slot: de hierboven geschetste methode is eigenlijk niets nieuws. Het zelfde systeem werd in de jaren negentig ook gebruikt door provincie Brabant zowel als Limburg in de toenmalige Ammoniakreductieplannen (ARP's). Het verschil is vrijwel alleen dat toen de emissies niet werden gecorrigeerd naar het niveau van het Besluit huisvesting (dat was er toen nog niet), maar naar de traditionele emissies. Het komt op hetzelfde neer: je berekent de bestaande en de gevraagde vergunning met dezelfde waardes.

Die ARP's werkten prima. Helaas heeft de overheid op een gegeven moment de Interimwet ammoniak en veehouderij, waarbinnen de ARP's mogelijk waren, afgeschaft en vervangen door voor veehouders steeds soepelere wetgeving.

Ons inziens kan de hierboven geschetste methode nu weer wettelijke basis krijgen, maar dan i.h.k.v. de Natuurbeschermingswet.

Wellicht kan het ook met een provinciale verordening. Bijv. een 'slot op de muur' binnen het bouwblok. Geen rigide slot, maar met uitbreidingsmogelijkheden onder de voorwaarden. Een eerste voorwaarde zou dan moeten zijn: geen dieren van buiten de regio, wat met de hierboven uiteengezette methode kan worden bereikt.

De Programmatische Aanpak Stikstof is volstrekt onvoldoende

Samenvatting

De reductie van de depositie van stikstof in de Peel als gevolg van het generieke beleid en de PAS zal in 2020 slechts zo'n 30% bedragen.

De depositie zal dan in de Peel nog steeds zo'n 300% hoger zijn dan de kritische depositie.

De 30% reductie is gebaseerd op de aanname dat het aantal dieren in de Peelregio gelijk zal blijven en dat de emissie-arme technieken zoals luchtwassers voor 100% werken.

De kans dat de 30% reductie gehaald wordt, is daarom niet realistisch.

Er dient daarom heel snel een eigen provinciaal stand-still te komen, waarbij provincie Limburg in twee en provincie Brabant in drie aparte regio's dient te worden opgedeeld.

De echte aanpak kan alleen bestaan uit het verminderen van het aantal dieren.

Programmatische Aanpak Stikstof en generiek beleid

De overheid heeft twee ijzers in het vuur voor de aanpak van de veel hoge depositie van stikstof op de natuurgebieden: het 'generiek beleid' en de PAS (programmatische aanpak stikstof).

Hoeveel reductie wordt bereikt met het generiek beleid?

Het generiek beleid is al enige jaren in gang gezet. Het houdt in dat de mest emissie-arm uitgereden wordt, dat mestopslagen afgedekt zijn en dat in stallen emissie-arme technieken toegepast worden.

Wat er mee bereikt wordt, is te vinden op de site van het RIVM, waarop de 'grootschalige depositiekaarten voor totaal stikstof' te zien zijn. Op die kaarten kan men niet alleen naar de kleuren kijken, maar ook op de gridcellen de echte depositie-waardes aanklikken. Dat geeft een veel nauwkeuriger beeld (het kleurenbeeld lijkt veel optimistischer).

Daaruit blijkt een gemiddelde depositie in het natuurgebied de Peel van:

2011 = 2286 mol (per ha/j)

2015 = 1976 mol

2020 = 1790 mol

De kaarten van 2015 en 2020 zijn volgens het RIVM op basis van generiek ammoniakbeleid en een economische groei van 2,5%.

In 2030 verwacht het RIVM weinig tot geen extra reductie meer.

Hoeveel reductie wordt bereikt met de PAS?

De PAS treedt naar verwachting in 2014 in werking. De eisen aan de techniek worden aangescherpt t.o.v. het generieke beleid. In de PAS wordt er voor gekozen om het aantal dieren niet te verminderen. Er wordt alleen ingezet op de techniek.

Als je de concepten van de PAS leest, lijkt het net alsof een geweldig instrument gaat worden, dat alle problemen op gaat lossen, ook op het gebied van de vergunningverlening i.h.k.v. de Natuurbeschermingswet (Nb-wet).

Maar is die PAS de oplossing?:

Volgens informatie die wij kregen van betrokken ambtenaren verwacht men van de PAS een emissie-reductie van 9,7 kiloton landelijk. T.o.v. de totale emissie in 2011 is dat een reductie van ongeveer 7%.

P.S.: van die toch al zeer geringe reductie wil men i.h.k.v. de PAS meer dan de helft meteen weer uitgeven als 'ontwikkelingsruimte'. Dat wil zeggen aan groeimogelijkheden voor o.a. de veehouderij. (P.S.: daarmee neemt de veestapel dus toe.)

De PAS-deskundigen verwachten dat met de genoemde emissie-reductie in de Peel een depositie-reductie wordt bereikt van ongeveer 10%.

Volgens de deskundigen is in deze reductie de genoemde 'ontwikkelingsruimte' verdisconteerd. Wij vinden het absurd dat van de toch al zo geringe reductie ook nog eens meer dan de helft meteen weer wordt besteed aan groei.

Het zou plausibel zijn om dat te doen indien met de maatregelen de natuurdoelstelling werd gehaald, indlen de depositie verder zou dan dalen dan vereist is. Dat is echter, zoals verder in dit stuk blijkt, bij lange na niet het geval.

Met de 'ontwikkelingsruimte' i.h.k.v. de PAS wil men o.a. alle uitbreidingen van veehouderijen, waarvoor geen Nb-wetvergunning is gevraagd, gaan legaliseren tot 2010!

Reductie van generiek beleid plus PAS

In 2020 zal in de Peel de depositie dan ongeveer 1600 mol/ha/j gaan bedragen.

Zeker is dat de depositie in de Peel (en in vele andere natuurgebieden in de regio) dan nog veel te hoog zal blijven. Immers: de depositie die een hoogveen kan verdragen zonder soortenverlies bedraagt 400 mol/ha/j (de zgn. kritische depositie).

(Recent heeft Alterra in haar rapport 2397 aangegeven dat de kritische depositie van hoogveen is verhoogd van 400 naar 500 mol. Deze verhoging is niet voorgelegd aan internationale wetenschappers. Voor onze constatering in de alinea hierboven zal het niet zoveel uitmaken. De depositie blijft evengoed veel te hoog.)

(De i.h.k.v. de PAS berekende deposities zijn zo'n 15% lager dan die van het RIVM. Misschien valt de door ons genoemde 1600 mol dus iets lager uit. Ook kan de economische groei wellicht lager uitvallen dan 2,5%. Dat de depositie veel te hoog zal blijven staat echter buiten kijf.)

Niet reële aannames:

Daarbij gaat men er in het generieke beleid en in de PAS ook nog van uit dat:

1) alle technieken voor 100% werken

2) de verdeling van de dieren over Nederland gelijk zal blijven

In de praktijk blijken de technieken (luchtwassers) echter heel vaak niet te werken.

Ook de aanname dat het aantal dieren gelijk over Nederland verdeeld zal blijven is niet bepaald realistisch (zie hieronder voor meer daarover).

Van de PAS-opstellers kregen wij de reactie dat als inderdaad zou blijken dat het aantal dieren regionaal toeneemt, dat het dan opgelost zal worden door daar minder 'ontwikkelingsruimte' uit te geven.

Een groei van de veestapel in de Peelregio valt daarmee echter niet te voorkomen. Een bedrijf kan bijv. groeien van 1000 vleesvarkens met een emissie van 1,4 kg/dier/j naar 7777 varkens op luchtwassers (0,18 kg/dier). Omdat de emissie daarbij gelijk blijft, heeft dat bedrijf geen 'ontwikkelingsruimte' nodig.

De afgelopen jaren is deze tendens duidelijk gaande: wel toepassing van emissie-arme stalsystemen, maar tegelijkertijd groeit het aantal dieren in de Peelgemeentes fors. De reductie die met de technieken mogelijk is, wordt grotendeels teniet gedaan door de extra dieren. Het is 'dweilen met de kraan open'.

'Herstelstrategieën'

Omdat het ministerie blijkbaar ook zelf inziet dat ondanks de PAS de stikstofneerslag de komende jaren nog veel te hoog zal blijven, heeft men iets bedacht om toch aan de Europese eisen te kunnen voldoen. Zogenaamde 'herstelstrategieën' moeten voorkomen dat de habitats verder verslechteren. Die maatregelen houden in: extra beheer en verbetering van de hydrologie.

Hoe men dit kan bedenken is ons een raadsel:

- Met beheer om de negatieve gevolgen van de stikstofneerslag te verminderen (zagen, knippen, plaggen, maaien en afvoeren) zijn we al tientallen jaren bezig. Er wordt 'tegen de klippen op' beheerd. Nog meer beheer kan niet zonder (extra) negatieve gevolgen voor het gebied.
- De afgelopen tientallen jaren is van verbetering van de hydrologie nog nooit serieus werk gemaakt. Om de veel te lage waterstanden in de zomer te verhogen, dient rondom de Peel de waterstand structureel te worden verhoogd (tegendruk). Allereerst in de Ecologische Hoofdstructuur (EHS) rondom de Peel. Ook daarbuiten, in de blijvende landbouwgronden, is volgens de onderzoeken peilverhoging noodzakelijk. Steeds wil de overheid daar niet aan! Het is nog maar de vraag of de EHS compleet wordt uitgevoerd en in welk tempo, laat staan dat er ook daarbuiten maatregelen zullen worden getroffen.

Daar komt nog bij: zelfs bij een optimale hydrologie is er volgens de hoogveendeskundigen vanwege de veel te hoge stikstofneerslag nog steeds met regelmaat beheer nodig. Daarvoor is het nu echter al vaak te nat. Hoe doe je dat dan bij een verbeterde hydrologie? Een betere hydrologie is dringend nodig, maar het is een illusie dat je dan minder stikstofmaatregelen zou hoeven te nemen.

Onmisbaar is een regionaal dier-stand-still.

We hebben nu nog de dierrechten met bijbehorend compartiment. De kans is groot dat dat vervalt in 2015. Bovendien is het compartiment te groot (van midden-Brabant t/m midden Limburg). Verdere concentratie van dieren in de Peelregio is er niet (volledig) mee te voorkomen. Dat blijkt uit de cijfers.

Er dient daarom heel snel een eigen provinciaal stand-still te komen, waarbij Brabant in drie en Limburg in minstens twee aparte regio's dienen te worden opgedeeld.

Op dit moment hebben niet alle dieren dierrechten. Rundvee bijv. niet. Voor een echt regionaal stand-still dienen daarom de dierrechten voor alle diersoorten te worden ingevoerd. Of er dient voor een systeem gekozen te worden, waarmee een stand-still in het aantal dieren los van de dierrechten geregeld wordt. Volgens WBdP is zo'n systeem goed mogelijk (WBdP heeft een apart document daarover.)

Onmisbaar is een salderingsmethode op emissie.

De emissie is de oorzaak van de te hoge totale depositie. Alleen de directe depositie berekenen en daar op salderen, zoals nu bij de vergunningverlening Nb-wet gebeurt, is onvoldoende. 60% van de emissie legt volgens het RIVM een afstand af van meer dan 10 km voordat het gedeponeerd wordt. Op een afstand van meer dan zo'n 10 km is de directe depositie van één bedrijf vaak niet meer berekenbaar. De vergunning wordt door de provincie dan zondermeer verleend. Echter: de emissies van alle bedrijven op grotere afstand bij elkaar dragen voor een belangrijk deel bij aan de veel te grote achtergronddepositie.

Oplossing: verdeel de provincie in de hierboven genoemde regio's (met het genoemde dier-stand-still) en saldeer daarbinnen alles op emissie. De precieze ligging van het bedrijf binnen het provinciedeel is daarbij niet van belang. De methode is daarom heel simpel. Er hoeft niet gerekend te worden. Gewoon: het ene bedrijf wil zoveel emissie meer => dan moet er elders in die regio minstens evenveel emissie wegvallen.

Beperkte depositie-toets

Ook met een regionaal dier-stand-still kan de depositie op een N2000-gebied nog toenemen, indien binnen de regio de bedrijven zich teveel richting de N2000-gebieden verplaatsen. Om dat risico te ondervangen is er daarom aanvullend nog een beperkte depositie-toets nodig. Dit dient door de provincie te gebeuren bij de vergunningverlening Natuurbeschermingswet.

De methode daarvoor kan echter veel eenvoudiger zijn dan nu door de provincies gebeurt, omdat de kern van het probleem al wordt aangepakt met het regionale dier-stand-still en de saldering op emissie. O.i. is het dan mogelijk om met een drempel te werken (salderen alleen verplicht bij toename boven een bepaalde waarde, bijv. een directe depositie van 1 mol).

Het bovenstaande is nog geen echte aanpak

Met een regionaal dier-stand-still, een regionale emissie-saldering en een beperkte depositie-toets is er garantie dat de depositie op de N2000-gebieden niet meer toeneemt.

Het levert echter nog geen reductie op. De enige 'aanpak' is dan nog steeds het generieke beleid en de PAS. Daarvan valt echter, zoals hierboven is uiteengezet, niet veel te verwachten (maximaal 30% reductie bij gelijk aantal dieren).

DAAROM: DE ECHTE AANPAK KAN ALLEEN BESTAAN UIT HET VERMINDEREN VAN HET AANTAL DIEREN !!!

stg. Werkgroep Behoud de Peel

Brief aan Kamer- en Statenleden over dierrechten en PAS.

Op 12 december heeft het Kabinet besloten om voorlopig de dierrechten voor varkens en kippen tot 2018 te handhaven.

Voor melkvee komen geen dierrechten. Wel is besloten dat meer melkkoeien alleen maar mag indien het bedrijf voldoende grond heeft om de extra fosfaatproductie in zijn geheel te kunnen plaatsen, danwel dat die extra productie in zijn geheel wordt verwerkt. Dit vanwege de mogelijke groei van de melkveestapel als gevolg van het afschaffen van het melkquotum in 2015 (Dat gaat wel gewoon door, want dat is Europees beslist.).

De acties van diverse natuur- en milieuorganisaties hebben gelukkig iets opgeleverd. Eerst was het de bedoeling om de dierrechten in 2015 zondermeer af te schaffen.

Het wil echter niet zeggen dat onze zorgen volledig zijn weggenomen.

Als reactie op dit nieuws heeft WBdP daarom (eveneens op 12 december) de volgende twee brieven verstuurd:

Geachte commissieleden,

Werkgroep Behoud de Peel heeft vernomen dat de Kamer voornemens is om het huidige dierrechtensysteem voorlopig in stand te laten (omdat uit een PBL-onderzoek gebleken is dat anders de mestverwerking onvoldoende zal zijn).

Wij wijzen u er op dat zelfs als de dierrechten in stand blijven, dat het dan nog zeker niet uitgesloten is dat de veestapel regionaal toeneemt.

De kans op toename van de veestapel is zeker aanwezig in de Peelregio. Het dierrechtencompartiment is te groot om verdere concentratie in de Peelregio te voorkomen.

Bovendien zijn er nog veel rechten en vergunningen onbenut.

Daar komt bij dat de dierrechten alleen gelden voor varkens en kippen.

De in de Programmatistische Aanpak Stikstof (PAS) voorspelde -toch al zeer geringe- reductie van de stikstofdepositie blijft dus ook met voorzetting van het huidige dierrechtensysteem gebaseerd op zeer optimistische aannames.

Werkgroep Behoud de Peel begrijpt niet dat politici iets zien in de PAS.

De PAS betekent alleen inzet op extra technieken, zoals luchtwassers. Tegelijkertijd wordt de mogelijkheid geboden om de veestapel (regionaal) te laten groeien. Dat is dwellen met de kraan open.

Nu al groeit de veestapel in de Peelregio. Hoe gaat dat als op termijn de dierrechten en in 2015 het melkquotum wegvallen?

Zelfs bij gelijkblijvend aantal dieren wordt er met de PAS nauwelijks reductie bereikt.

Voor een goed natuurbeleid is veel meer vereist dan enkel de toepassing van emissie-arme technieken.

Voor uitgebreidere reactie van WBdP op de PAS, ook op de 'herstelstrategieën', zie de 'PAS is volstrekt onvoldoende'.

Zie ook het artikel dat Dolf Logemann van Arcadis onlangs schreef:

<http://www.dolfsnatuurblog.nl/het-einde-van-de-pas/>

2) Aan de leden van de commissies Transitie Stad en Platteland en Ecologie en Ruimte van provincie N.-Brabant:

Geachte Statenleden,

Wij hebben vernomen dat de provincie na de recente RvS-uitspraken niet verder gaat met haar Verordening stikstof en bijbehorende depositiebank.

De provincie verwacht dat de PAS de oplossing zal bieden.

Wij willen u er voor waarschuwen om daar veel hoop op te vestigen. Zie ons bericht aan de Vaste commissie van EZ en de 'Pas is volstrekt onvoldoende'.

Wij wijzen u er op dat er ook vergunningverlening mogelijk is met een 'een op een-saldering'

Om rendement uit de emissie-arme technieken te halen is het noodzakelijk om er voor te zorgen dat regionaal de veestapel niet kan toenemen.

Dat is mogelijk door verdeling van het huidige dierrechtencompartiment Zuid in drie compartimenten, plus invoering van dierrechten voor alle diersoorten.

Werkgroep Behoud de Peel heeft de provincie bovendien een mogelijkheid aangereikt die onafhankelijk is van dierrechten; een methode die door de provincie zelf, los van het Rijk, kan worden ingevoerd! Zie 'Methode WBdP beperking aantal dieren'.

Tot slot wijzen wij u er nogmaals op dat het stikstofprobleem nooit opgelost kan worden met technieken alleen. Daarvoor is de depositie op de kwetsbare natuur zoals de Peel veel te hoog. Voor substantiële reductie is veel meer nodig.

Ter toelichting hieronder een kaartje van de dierrechtencompartimenten.

Indien veehouders rond de Peel meer varkens of kippen willen houden, dienen zij dierrechten aan te kopen binnen deelgebied II (compartiment zuid). (De arcering van dit compartiment is rechts bovenin deels weggevallen; het compartiment loopt t/m de provinciegrens).

